

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. 12. 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Št'astného a soudců JUDr. Vladimíry Hájkové a Mgr. Ondřeje Vítů, v trestní věci obžalovaného Mgr. J. M., narozeného v , trvale bytem , stíhaného pro přečin porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, o odvolání obžalovaného a odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 5. 2020, č. j. 6T 205/2015-2260,

takto:

I.

K odvolání státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek **částečně zrušuje**, a to v celém výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu **se znovu rozhoduje** při nezměněném výroku o vině, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku tak, že se

obžalovaný Mgr. J. M., narozený

odsuzuje

podle § 225 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců**,

podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dva) roky**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích ve výměře 2 (dva) roky**.

II.

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 5. 2020, č. j. 6T 205/2015-2260 byl obžalovaný uznán vinným přechínem porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roky a to podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný jednání dopustil tak, že v období od 4.11.2013 do 21.8.2015 v Českých Budějovicích, popřípadě jinde, jako jediný jednatel společnosti [redacted], IČ [redacted] se sídlem [redacted], přesto, že byl nejpozději dne 7.11.2013 usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1.11.2013, pod sp.zn.: KSCB 26 INS 6661/2013-A-43, vyrozuměn o tom, že se zjišťuje úpadek dlužníka [redacted], a na majetek dlužníka se prohlašuje konkurz, se záměrem ohrozit řádný a včasný výkon funkce insolvenčního správce Václava Pechouška a řádné a včasné uspořádání majetkových vztahů úpadce, přesto, že byl ve dnech 4.11.2013 a 5.11.2013 insolvenčním správcem Václavem Pechouškem telefonicky informován o stavu insolvenčního řízení úpadce a povinnostech statutárního orgánu úpadce, přes řádnou výzvu učiněnou insolvenčním správcem ústně při osobním jednání dne 11.11.2013 a opakované písemné urgencye ze dne 19.11.2013, 2.12.2013, 5.1.2014, bez vážných důvodů nepředal insolvenčnímu správci řádně vyhotovený seznam majetku úpadce, včetně pohledávek a seznamu závazků, k jednotlivým pohledávkám věřitelů vůbec nedodal příslušnou smluvní dokumentaci, dále nesdělil úplné informace k bankovním účtům a movitým věcem v dispozici úpadce, nepředal kompletní účetnictví úpadce, přičemž insolvenčnímu správci poskytoval neúplné a dílčí informace, reagoval až na konkrétní zjištění a dotazy insolvenčního správce, po opakovaných urgencích dne 10.1.2014 insolvenčnímu správci předal neúplné účetní podklady a mzdovou evidenci úpadce a 10.11.2014 odpověděl insolvenčnímu správci na dotaz ohledně nabytku úpadce, další součinnost již neposkytl, úplné účetnictví do současnosti nepředal, současně záměrně před insolvenčním správcem zamlčel uzavření Smlouvy o zástavním právu k pohledávkám z účtu se společností SCOPE MANAGEMENT LTD. a vyhotovení Souhlasu se zastavením pohledávek, což byly pro insolvenčního správce zásadní informace pro jeho další postup, čímž mařil výkon funkce insolvenčního správce Václava Pechouška, a současně ohrozil účel insolvenčního řízení, zejména v tom, že insolvenční správce nemohl náležitě uspořádat majetkové vztahy úpadce a dosáhnout tak co nejvyššího a poměrného uspokojení jednotlivých věřitelů.
3. Výše uvedený rozsudek byl napaden odvoláním ze strany obžalovaného a i ze strany státního zástupce.
4. Obžalovaný ve svém odvolání uvedl, že dle jeho přesvědčení se trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, nestal. Nebylo nijak prokázáno, že obžalovaný jednal se záměrem ohrozit řádný a včasný výkon funkce insolvenčního správce. Insolvenční správce byl jmenován dne 1. 11. 2013 a jak je uvedeno ve sdělení obvinění, již dne 4. a 5. 11. 2013 komunikoval obžalovaný s insolvenčním správcem. Dne 11. 11. 2013 došlo ke schůzce mezi oběma a dne 23. 12. 2013 zasílá obžalovaný správci účetní závěrku a první balík dokladů. Dne 10. 1. 2014 předal obžalovaný insolvenčnímu správci veškeré zbývající účetnictví a účetní doklady, které měl k dispozici. Od 4. 11. 2013 do 10. 1. 2014 dále obžalovaný komunikoval s insolvenčním správcem emailem, a to včetně vyjádření se k 79 přihlášeným pohledávkám. Dále pak komunikoval dle potřeb. To ostatně doložil orgánům činným v trestním řízení, tedy veškerou emailovou komunikaci s insolvenčním správcem a další listiny. Je třeba konstatovat v řízení prokázáný fakt, že obžalovaný neměl k dispozici smluvní dokumentaci k pohledávkám věřitelů, neměl k dispozici kompletní účetnictví úpadce a že informace poskytnuté obžalovaným insolvenčnímu správci byly úplné, to vše v rozsahu, jak sám obžalovaný měl k dispozici a mohl správci předat. Pokud byly v minulosti chyby v účetnictví firmy či některé doklady obžalovanému nepředal předcházející statutární zástupce či účetní firma odpovědná za vedení účetnictví, za to nemůže být obžalovaný postihován pro přechín porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku. Dále je uvedeno, že z vyjádření insolvenčního správce v rámci jeho výpovědi vyplynulo, že účetní uzávěrku zaslal obžalovaný dne 23. 12. 2013. Dne 10. 1. 2014 předal

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zákostecká.

obžalovaný dvě větší krabice plné šanonů a jednu větší papírovou tašku, která měla obsahovat mzdové účetnictví. Insolvenční správce při kontrole ze sociálky kontrolním pracovníkům poskytl obsah té papírové tašky a tam nebyly kontrolním orgánem shledány problémy, dokonce byla dokumentace kontrolou shledána za dostatečnou. Ohledně dvou krabic šanonů, které insolvenční správce předal účetní a daňové společnosti pana K. který na základě řešerše těchto dokumentů byl schopen zaujmout stanovisko k přihláškám jednotlivých věřitelů na přezkumné jednání, dokazuje, že i zde byl obsah předané dokumentace dostatečný. Dále prodlení s předáním účetnictví nemělo prakticky vliv na insolvenční řízení. Ohledně další listinné dokumentace tak po obžalovaném insolvenční správce nepožadoval ničeho, protože mu bylo sděleno, že to, co obžalovaný předal, jsou veškeré listinné dokumenty, co má k dispozici. Zástavní smlouva byla přílohou přihlášky zajištěného věřitele (pozn. přihláška podána dne 3. 12. 2013), je tak až nemravné a nepřístojné tvrdit, že zde vznikl nějaký problém. O účtu u Artesy insolvenční správce věděl už prokazatelně koncem roku 2013. Insolvenční správce nenahlížel do rejstříku zástav v souvislosti s insolvenčním řízením, ač mu v tom nic nebránilo. Informace od obžalovaného byly pravdivé a správné. Z tohoto je uzavíráno, že obžalovaný s insolvenčním správcem spolupracoval a dával mu pravdivé a správné informace. Správci nic nebránilo obrátit se na Artesu a vyžádat si veškeré doklady k účtu, když v předaných dokladech nenašel podklady týkající se účtu u Artesy a ani obžalovaného neupozornil, že v daných dokladech chybí podklady k inkasu ze strany věřitele Scope. Obžalovaný má za to, že insolvenčním správcem tvrzená nemožnost řádně bránit příslušnou žalobou zástavy pohledávek na účtu u Artesy je zaviněná liknavostí a nedůsledným postupem insolvenčního správce, kdy tento mohl bez vynaložení většího úsilí podrobností zástavy na účtu zjistit přímo u Artesy, popř. v registru zástav, a to jediným písemným dotazem. Obžalovaný má za to, že jeho odsouzení z tohoto přečinu je naprosto nepřijatelné a účelové. Obžalovaný se nikdy vědomě nesnažil ztěžovat či mařit, natožpak hrubě ztěžovat práci insolvenčního správce. Podle dnes již standardní judikatury nemůže dojít v této věci k odsouzení obžalovaného pro tento skutek, a to jak proto, že se jej nedopustil a dopustit s ohledem na provedené důkazy nemohl z hlediska subjektivní stránky, ale zejména i proto, že se tento skutek – přečin – objektivně v této věci nestal. Dále je odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to pod č. j. 5Tdo 1419/2014 nebo 5Tdo 891/2012. Dále je poukazováno na rozhodnutí 5Tdo 1496/2010. V napadeném rozsudku není specifikován příslušný úkon, který měl jednáním obžalovaného být zmařen. Je zde pouze obecná formulace, že byl ohrožen účel insolvenčního řízení, zejména v tom, že insolvenční správce nemohl náležitě uspořádat majetkové vztahy úpadce a dosáhnout tak co nejvyššího a poměrného uspokojení věřitelů. Dále z urgencye ze dne 20. 5. 2020 zveřejněné v ISIR po vyhlášení napadeného rozsudku je zřejmé, že řízení bude brzy řádně ukončeno, kdy insolvenční správce avizuje předložení konečné zprávy. Dále je poukazována na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 5Tdo 824/2011, kdy je třeba respektovat definici maření výkonu funkce insolvenčního správce. Obecně maření má směřovat k tomu, aby insolvenční řízení ani neproběhlo. V řízení pak nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného spočívající v tvrzení, že neměl k dispozici jiné dokumenty, než které správci předal, a tudíž nelze klást obžalovanému za vinu, že nepředal kompletní účetnictví a další podklady. Obžalovaný tedy závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zproští nebo rozhodl tak, že věc vrátí okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

5. Státní zástupce ve svém odvolání uvedl, že jej podává do výroku o trestu. Nelze nic namítat proti užití právní kvalifikaci zvolené soudem v předmětném rozsudku, neboť jednání obžalovaného uvedené pod bodem II. obžaloby bylo dostatečně prokázáno. Soud provedl v tomto smyslu precizní dokazování, které není potřeba jakkoli doplňovat. V této otázce rozhodnutí soudu není nikterak zpochybňováno. Nejedná se o typický případ, kdy by soud ukládal mírnější trest, se kterým by státní zástupce v rámci projednávané trestné činnosti plně nesouhlasil. Samosoudce však rozhodl jednak rozsudkem a jednak usnesením v této věci, kdy mimo jiné vrátil věc po téměř pěti letech soudního řízení státnímu zástupci k došetření. Právě s ohledem na výše uvedený

postup samosoudce Okresního soudu v Českých Budějovicích a s ohledem na skutečnost, že byl ukládán trest mírný a nedostatečný, nelze souhlasit s uloženým trestem odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 24 měsíců. Soud s ohledem na skutečnost, že se obviněný dopustil trestné činnosti v souvislosti s výkonem podnikatelské činnosti, měl ukládat kromě podmíněného trestu i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích, což neučinil. Navíc, pokud by bylo rozhodováno o obou skutcích uvedených v předmětné obžalobě Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích, jak tomu bylo naposledy 15. 5. 2018, musel by být ukládán úhrnný trest v souladu s ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku, který by byl s ohledem na páchanou trestnou činnost samozřejmě přísnější. Soud měl proto ukládat v případě rozhodování o skutku kvalifikovaného jako přečin porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku přísnější trest podmíněně odložený za současného uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce jednatele obchodních korporací. Závěrem je navrhováno rozhodnutí ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátit věc soudu prvního stupně k novému rozhodnutí o trestu.

6. Krajský soud v Českých Budějovicích z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející.
7. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.* Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, *mají-li však vytykané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.* Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, *jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytykané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*
8. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud k odvoláním obžalovaného a státního zástupce prvostupňový rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal rovněž řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
9. Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že současný napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal při zachování všech zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému za přítomnosti obhájce poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu, důkazům o nich a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. V hlavním líčení soud prvního stupně také procesně řádným způsobem provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nutném pro jeho rozhodnutí dle § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy také patřičným způsobem vyhodnotil a vyhověl tak požadavkům kladeným na něho ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Zjištěný skutkový stav rovněž náležitě právně vyhodnotil.
10. V dané věci bylo krajským soudem provedeno dokazování a to jednak aktuálním opisem rejstříku trestů, který byl konstatován, kdy k obžalovanému nebyly zjištěny žádné zprávy, tzn., že nebyl doposud soudem trestán. Dále bylo obžalovaným předloženo usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích pod č. j. KSCB 41 INS 6661/2013-B-90, kdy bylo rozhodnuto, že konkurz na majetek dlužníka [REDAKCE], IČO [REDAKCE], [REDAKCE] se zrušuje z důvodu, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující. Dále pak z příloh je zřejmé, zejména z konečné zprávy, že došlo k výtěžku zpeněžení vydaných zajištěnému věřiteli a to v částce 763 122,67 Kč, kdy se jednalo o zajištěného věřitele SCOPE MANAGEMENT LTD. Dále vyplynulo, že neuspokojeno bylo v částce 149 694 077,02 Kč.

11. Dále je nutno konstatovat, že ve věci se jedná o již několikáté rozhodnutí nalézacího soudu. V současné době bylo rozhodnuto o původně podané obžalobě a to pouze o skutku pod bodem II. s tím, že ohledně bodu I. bylo okresním soudem rozhodnuto tak, že věc byla ohledně této části podané obžaloby vrácena zpět do přípravného řízení. Nicméně k tomu již bylo vydáno rozhodnutí, kdy toto bylo krajským soudem zrušeno a okresnímu soudu uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Jednalo se o rozhodnutí ve věci 4To 434/2020. Pokud se týká předmětného rozsudku, ohledně přečinu porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, lze konstatovat, že okresní soud rozhodl v tomto směru správně. V podrobnostech lze v plném rozsahu odkázat na rozhodnutí okresního soudu. Krajský soud však k podaným odvoláním uvádí následující.
12. Pokud se týká viny obžalovaného, v tomto bodě podané obžaloby je nutno konstatovat, že byla provedenými důkazy, které okresní soud provedl, prokázána. Obžalovaný sám jednání od samého počátku popírá a spolupráci s insolvenčním správcem hodnotí jako řádnou a pokud doklady, což sám připouští, nepředal řádně a včas, tak to bylo způsobeno zdravotními a rodinnými důvody. Rovněž sám uvádí ve své výpovědi, že si se správcem lidsky nesesdli. Podle něho byl s insolvenčním správcem v kontaktu a předal mu veškeré doklady, které měl k dispozici a které si vyžádal. Toto je však v přímém rozporu s výpovědí svědka Mgr. Pechouška, tedy insolvenčního správce, který jednoznačně usvědčuje obžalovaného z trestné činnosti. Obžalovaný mu nedodal veškeré podklady, o které ho žádal, přičemž největší problém v průběhu insolvenčního řízení způsobil chybějící údaj o existenci účtů společnosti u spořitelního družstva Artesa a dále pak chybějící dokumentace k pohledávkám společnosti, které v důsledku chybějících podkladů nemohl soudně vymáhat a zejména pak zamlčení uzavření smlouvy o zástavním právu k pohledávkám z účtu se společností SML. Jedná se o společnost SCOPE MANAGEMENT LTD., která byla jako jediná uspokojena v rámci konkurzu, a to v částce cca 763 000 Kč. Výpověď insolvenčního správce v tomto směru není osamocená, je podpořena i výpovědí svědka K[redacted] a ostatními listinnými důkazy. Svědek Mgr. Pechoušek jednoznačně uvedl a popsal, kdy bylo zahájeno insolvenční řízení a průběh těchto sporů, které vedl právě tento insolvenční správce se společností SML (SCOPE MANAGEMENT LTD., dále jen SML). Emailová komunikace prokazuje výzvy insolvenčního správce jednateli společnosti, což byl právě obžalovaný. Tento byl opakovaně vyzýván k předání všech relevantních dokumentů k majetku a závazkům společnosti, případně žádal o vysvětlení převodu z účtů společnosti u Raiffeisenbank na účet u Artesy. Na tyto výzvy jednatel společnosti nereagoval, vysvětlení a seznamy neposkytl. Na výzvu správce ze dne 19. 12. 2013, kdy bylo žádáno insolvenčním správcem vysvětlení ohledně převodu částek, a to 3 770 000 Kč a 3 540 000 Kč z účtu společnosti po zahájení insolvenčního řízení bylo obžalovaným reagováno až 9. 1. 2014. Výše uvedené platby byly splátkami závazku dlužníka vůči věřiteli, ačkoli si byl obžalovaný vědom, že se ve skutečnosti nejedná o splátku závazku dlužníka, ale o realizaci zástavního práva na základě smlouvy ze dne 4. 3. 2013. Jedná se o částky, které byly převáděny už po zahájení insolvenčního řízení a nejedná se o částky nijak zanedbatelné. Jedná se o částky dosahující sumy převyšující 7 mil. Kč. Správně uzavřel okresní soud, že ohledně osoby obžalovaného je třeba vzít v úvahu, že je osobou vzdělanou, a to v oboru právo, působí jako advokát, a byl a je seznáme mj. s předpisy upravujícími vedení insolvenčního řízení. O zahájení insolvenčního řízení se dozvěděl dne 14. 3. 2013. V rámci podané obžaloby bylo předmětem bodu I. právě uzavření zástavní smlouvy, která byla uzavřena dne 4. 3. 2013, tedy 10 dní před zahájením insolvenčního řízení, resp. doby, kdy se dozvěděl obžalovaný na základě výzvy Krajského soudu v Českých Budějovicích, aby se vyjádřil k návrhu věřitele na zahájení insolvenčního řízení. Zároveň měl předložit seznam svého majetku, závazků, zaměstnanců a navíc podáním ze dne 29. 3. 2013 se jako jednatel dlužníka k insolvenčnímu návrhu připojil. V této době již musel vědět a předpokládat vyhlášení konkurzu na majetek společnosti a převzetí jeho jednatelských oprávnění insolvenčním správcem. Usnesením ze dne 1. 11. 2013, kdy byl na majetek společnosti [redacted] vyhlášen konkurz, bylo navíc dlužníkovi uloženo, aby ve lhůtě 10ti dnů ode dne doručení usnesení sestavil a

odevzdal insolvenčnímu správci seznamy svého majetku a závazků s uvedením svých dlužníků a věřitelů, následně byl povinen v souladu s ust. § 210 insolvenčního zákona poskytnout insolvenčnímu správci všestrannou součinnost, zejména dbát pokynů insolvenčního správce. Povinností jednatele společnosti je řádně vést účetnictví a veškerou smluvní dokumentaci společnosti, přičemž i z výpovědi samotného obžalovaného vyplývá, že účetnictví neměl dlouhou dobu svého jednatele k dispozici. Obžalovaný nezajistil podání daňového přiznání, ani kontrolu účetnictví v okamžiku, kdy mu bylo vydáno, je tedy zřejmé, že zcela rezignoval na povinnosti řádného hospodáře společnosti. Nelze v tomto směru tak, jak je uváděno v podaném odvolání, vše svalovat na předchozí majitele, příp. jednatele společnosti. V řízení bylo dále prokázáno, jak správně uvádí okresní soud, že žalobou na určení neúčinnosti právního úkonu, kterou podal insolvenční správce proti žalované SML dne 31. 10. 2014, insolvenční správce požadoval určení, že právní úkony dlužníka [REDAKCE], kterým bylo ve prospěch žalovaného poskytnuto peněžní plnění dokonce 14 553 000 Kč, jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné a žalovaný je povinen je vydat do majetkové podstaty dlužníka. O existenci zástavní smlouvy a faktu, že převody finančních prostředků nebyly úkony dlužníka, se insolvenční správce dozvěděl až dne 14. 5. 2015. Vzhledem k uplynutí prekluzivní roční lhůty k podání odpůrcí žaloby dle § 239 odst. 3 insolvenčního zákona již nemohl insolvenční správce reagovat na zjištění týkající se smlouvy o zástavním právu k pohledávkám z účtu. Dále vyplynulo jednoznačně a okresní soud to rovněž správně podchytil, že insolvenčnímu správci nebyl ze strany obžalovaného poskytnut úplný seznam majetku včetně pohledávek, neboť pohledávky společnosti nebyly doloženy žádnými listinami či doklady umožňujícími řádné vymáhání, neposkytl informaci o všech účtech společnosti a ani o uzavřené smlouvě o zástavě pohledávek z účtu, kterou sám dne 4. 3. 2013 uzavřel a bylo tedy jeho povinností ji mít k dispozici. Insolvenční správce tedy nemohl vykonat úkony insolvenčního řízení, které mu ukládá zákon. Zamlčení takto důležitých skutečností bylo tedy zcela zásadní pro další postup insolvenčního správce.

13. Dále bylo zjištěno, že od prosince roku 2012 do listopadu 2013, kdy dle svých slov vykonával obžalovaný řádně činnost jednatele společnosti, nesplnil vůči insolvenčnímu správci svoji povinnost, neboť ani z tohoto období nepředal řádně všechny podklady potřebné pro zjištění finanční situace společnosti včetně účetních dokladů.
14. Pokud okresní soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že po objektivní stránce obžalovaný naplnil zákonné znaky skutkové podstaty přečinu porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, učinil správně. Je zcela zřejmé, že obžalovaný jako jednatel společnosti [REDAKCE], jejíž úpadek byl zjištěn dne 1. 11. 2013 a jejímž insolvenčním správcem byl jmenován Mgr. Pechoušek, na základě výzvy insolvenčního správce a na základě ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon, zejména ust. § 210 tohoto zákona), nepředal insolvenčnímu správci kompletní účetnictví společnosti, soupis závazků, majetku, dlužníků a věřitelů, zamlčel zřízení účtu u spořitelního družstva Artesa a uzavření smlouvy o zástavním právu k pohledávkám z účtu, nereagoval včas na výzvy insolvenčního správce, čímž mařil výkon této funkce, neboť správce nemohl činit úkony související s insolvenčním řízením, nemohl objektivně zjistit a vymáhat majetek náležející do majetkové podstaty a účinně tak uspokojit pohledávky věřitelů společnosti. Ohledně subjektivní stránky pak okresní soud správně uzavřel, že obžalovaný se tohoto jednání dopustil úmyslně, neboť věděl, že svým jednáním může mařit či zmařit výkon funkce insolvenčního správce a tím ohrozit účel insolvenčního řízení, přičemž byl srozuměn, že tento následek způsobí. Správně okresní soud zdůraznil, že v případě obžalovaného se jedná o osobu vzdělanou v oboru právo, mimo jiné působícího jako advokát a je tedy seznámen s předpisy upravujícími vedení insolvenčního řízení. V tomto směru, jak již bylo shora uvedeno, lze plně odkázat na podrobné a logické zdůvodnění okresního soudu.
15. Ohledně výroku o trestu pak musel soud v dané věci přitakat tvrzením obsaženým v odvolání státní zástupkyně, a dospěl rovněž k závěru, že trest, který byl obžalovanému, uložen je velmi

mírný. V této souvislosti je nutné připomenout a uvést, že krajský soud byl v otázce trestu limitován rozhodnutím v této věci, a to konkrétně rozsudkem č. j. 6T 205/2015-2153, kdy byl obžalovanému nepravomocně uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 2 roků. Zároveň byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích ve výměře 2 let. Krajský soud je limitován z toho důvodu, že proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání pouze ze strany obžalovaného. Krajský soud tak musel respektovat ust. § 264 odst. 2, kdy byl-li napadený rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Po zhodnocení všech shora uvedených skutečností krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud měl ukládat trest přísnější. Z tohoto důvodu krajský soud rozsudek částečně zrušil, a to v celém výroku o trestu k odvolání státního zástupce a znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Zároveň byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roky, a to podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, a to spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích ve výměře 2 roky. S ohledem na to, aby nedošlo ke zpřísnění, tedy rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, pak více tento zákaz krajský soud nespécifikoval a ponechal jej v tom rozsahu tak, jak byl ukládán původně nepravomocně okresním soudem, viz č. j. 6T 205/2015-2153. V tomto směru ještě krajský soud dodává, že už okresní soud v předchozím rozhodnutí zohlednil délku řízení a obžalovanému byl ukládán mírný trest, a to trest ve formě trestu podmíněného. Nicméně krajský soud k odvolání státního zástupce tento trest zpřísnil, a to v intencích výroku tohoto rozsudku, vyhověl tedy podanému odvolání a uložil i trest zákazu činnosti tak, jak shora uvedeno.

16. Naproti tomu odvolání obžalovaného shledal jako nedůvodné a proto jej ze shora uvedených důvodů ve smyslu § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody

dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. řádu).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 8. 12. 2020

JUDr. Jiří Št'astný, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zákostecká.

Jana

Zákostecká

Digitálně podepsal
Jana Zákostecká
Datum: 2021.01.05
13:00:13 +01'00'